

Tine Lindhardts prædiken palmesøndag

Taler

Tine Lindhardt
Biskop over Fyens Stift

Dato

10. april 2022

Sted

Munkebjerg Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 14, vers 3-9

Salmer

Se, hvor nu Jesus træder
Herre, fordi du
Med sin alabaster-krukke/Gak under Jesu kors at stå
Op dog, Zion! ser du ej
Du, som gik foran os

Prædikenen i dag skal handle om fremtiden.

Ikke om hvad der skal ske i fremtiden, men derimod om hvorvidt vi overhovedet har en fremtid.

Om kvinden i dagens evangelium har en fremtid, ved vi ikke, men hun får det, fordi Jesus giver hende den.

Det samme får vi.

Vi får en fremtid. Vi får håb. Vi får mod og kræfter til at leve det liv der er vores.

Så vi kan leve det, selv når vi ikke kan.

Det vil jeg vende tilbage til.

Men lad mig begynde et andet sted. Med et interview jeg har læst for nyligt om unge og deres bekymring for fremtiden.

I interviewet bliver en ung pige citeret for at sige 'Jeg kan slet ikke være i mig selv lige nu'.

En anden kan slet ikke forestille sig at hun overhovedet skal have børn sådan som alting er nu. En holdning hun deler med andre unge.

Det er tydeligt at fremtiden truer.

De unge er bange for fremtiden og bange for om de og vi [sic.] overhovedet har en fremtid - med klimakrise, corona og nu krigen i Ukraine?

Så hvorfor sætte børn i verden, hvis man grundlæggende er bange for om der er en verden for dem at leve i.

Fremtiden er ikke noget man ser frem til og håber på men en mørk sky, som lægger sig ind over livet allerede nu og tager håb og mod fra de unge, så de har svært ved at se en mening med tilværelsen og livet.

Det er ikke godt.

Det er faktisk temmelig skidt og helt forkert - at unge mennesker tvivler på om de har en fremtid og om der er en fremtid for dem.

Man forstår det godt. Der ER meget der truer og det skal vi alle sammen tage alvorligt. Men alligevel – den grundlæggende tvivl om vi har en fremtid – den hører os gamle og ældre til.

Når jeg fx ser mig selv i spejlet, kan jeg jo helt kontant se, at min fremtid er kortere end den har været.

Det er ikke altid så rart at se, og derfor ser jeg heller ikke mig selv i spejlet så ofte som jeg én gang gjorde.

Men sådan er virkeligheden.

Unge derimod – de har fremtiden for sig. Bogstaveligt foran sig.

Et liv at leve. Dage der skal komme. Døre der vil åbne sig. Mennesker man skal møde. Noget at se frem til. Håb.

Det er sådan vi umiddelbart tænker.

Jeg gav engang en 40 års fødselar en digtsamling af Halfdan Rasmussen. Den hed 'Fremtiden er forbi'.

Det tilgav hun mig først flere år efter.

For selv om hun fyldte fyrre, så var hun bestemt ikke færdig.

Hun havde årene for sig. Livet – fremtiden.

Det var hun fuldstændigt overbevist om og jeg skulle ikke komme og antyde andet.

Grundlæggende synes jeg hun havde helt ret.

Når man er ung, skal man ikke frygte fremtiden, uanset hvad.

I stedet skal man grådigt sætte tænderne i den.

Læn Dem gerne ud.

Tag de store sko på.

Gå ind i tiden der kommer - med brask og bram.

Tag imod den dag for dag.

Tag det som kommer og tag det som det kommer.

Giv noget til den.

Sæt dit præg på den.

Fremtiden.

Jeg gør lige en afstikker - for måske kan det være på sin plads at sige noget om fremtid og fremskridt.

De to, fremtid og fremskridt har på mange måder været set som to af det samme, vel siden 2 [sic.] verdenskrig og især i tiden efter Murens fald i 1989.

Pengene blev flere.

Den lille lejlighed blev skiftet ud med en større, der blev skiftet ud med villa, vovse, volvo.

Vi begyndte at rejse på ferie, både sommer og vinter.

Vi vænnede os til flere muligheder og materielle goder.

Men også til fred mellem lande og nationer.

Selvfølgeligt fortsat med modsætninger, men efter murens fald var vi mange der troede at nu var vejen banet for samtale med ord, ikke med våben. Nu ventede freden omsider, i hvert fald i Europa.

Ligesom vi tænkte at demokrati og menneskerettigheder og frihedsrettigheder; - skoler, sundhedsvæsen – det var noget alle ville tage til sig, om ikke i dag så med tiden, i fremtiden.

Vores fremtids håb blev således forbundet med at der skete konkrete fremskridt. Håb blev til fremskridts optimisme.

Sådan blev det ikke.

Nu står vi så her. Bekymrede, skuffede, angste og modløse over fremtiden, uden håb.

Måske er det sådan at jo mere vi møblerer fremtiden.

Jo mere vi forbinder håb og fremtid med noget helt konkret der skal ske. Drømme, forestillinger, forventninger – desto større sorg, skuffelse, fortvivlelse når fremtiden så ikke bliver præcis som man håbede.

Når drømmene smuldrer, bliver som sand mellem fingrene, skylles væk i regnen, brutalt kværnes af krig og kamp.

Alt det man drømte. Alt det man har lagt til rette og indrettet sit liv på.

Forventningerne som indimellem vokser til krav og som noget vi synes vi har ret til – og så puf bliver det hele væltet omkuld.

Af sygdom, af død, af uheld, af andre, af én selv.

Så kan man let miste troen og håbet. – Og modet. Mod til at møde det liv man får og til at leve det så godt som man kan, og til at kæmpe for det man har kært.

Men at fremtiden ikke bliver det vi drømte om, betyder ikke at vi ikke har en fremtid.

At vi ikke får opfyldt vores håb om at netop det og det skal ske – betyder ikke at vores liv er uden håb.

Vi har en fremtid. Der er et håb. Også når livet ikke bliver som vi kunne ønske det. Nogle gange er det helt på tværs, går modstrøms.

Men der er altid et lys i mørket.

Fordi fremtiden er noget vi får vi givet. Af Gud, af andre mennesker.

Håb rækkes os.

Fremtid og håb som det at vi kan stole på at der er mere at sige end det jeg selv kan sige og det jeg selv står i lige nu.

Meget mere.

Og måske har vi netop nu, mere end nogensinde før brug for det.

Nu hvor vi står midt i meget der truer.

Brug for at Gud giver os del i sin tid og sin fremtid og at han rækker os håb af sit håb.

Brug for at høre det og tro det.

Om kvinden vi hører om i dag, havde nogen fremtid, det ved vi ikke.

Vi ved i det hele taget ikke meget om hende.

Vi ved at hendes handling udløser stor vrede hos nogle af dem der var til stede og at de skælder hende ud fordi hun er så ødsel. Hun kunne jo have brugt sine penge på de fattige, som de forarget siger.

Og med den tone – mon så ikke en og anden af dem har haft lyst til at forfølge sagen og kvinden - og at hendes fremtid derfor har tegnet mørk og dyster.

Der kan også være andet fra hendes fortid som kommer til at præge eller forfølge hende ind i fremtiden.

Men som sagt vi ved det ikke.

Det vi ved, er at hun i dag får en fremtid.

Jesus giver hende en fremtid da han knytter hendes liv til sit, - da han siger at hvor og når som helst evangeliet prædikes, skal også det hun har gjort fortælles, ja da han gør hendes historie til en del af sin egen historie.

Man kan synes at det umiddelbart er et skrøbeligt liv – en tvivlsom historie for hende at blive knyttet til.

Jeg mener - efter at Jesus har udstillet de forargedes hykleri ved at sige: De fattige har I jo altid hos Jer og når I vil, kan I gøre godt mod dem.

Når I vil!

Sarkasmen er så tyk at man næsten skal skære sig gennem den.

Og man mærker svirpet – også mod sig selv.

Men efter det, så er det Jesus siger at denne kvinde på forhånd har salvet hans legeme til hans begravelse.

Jesus forudser med andre ord sin snarlige død og begravelse.

Og at blive knyttet til et menneske som snart skal dø – det skulle man synes, at der ikke er meget håb i eller megen fremtid.

Men det er der.

Det er præcist hvad den kommende uge handler om.

Påskan – ja og pinsen og julen - evangeliet.

Håb.

I dag palmesøndag bliver Jesus hyldet som en helt og en befrier da han rider ind i Jerusalem.

I morgen og de kommende dage tager han opgør på opgør med de ledende blandt jøderne og de tænker mere og mere på hvordan de kan skaffe sig af med ham.

Situationen spidser til, da de får Judas – en af disciplene – til at forråde Jesus med et kys, så soldaterne kan tage ham til fange og han kan blive dømt til døden.

Men selv om Jesus ved det, så spiser han samme aften sammen med disciplene og indstifter nadveren og giver dem og os del i sit liv og alt det han gør og er. Det er i sandhed udtryk for stor kærlighed og generøsitet at spise sammen med mennesker man ved vil forråde og fornægte een, - som vil flygte og tvivle på én.

Den kærlighed har Jesus.

Den lange fredag bliver han forhørt, pint, dømt til døden og korsfæstet. Han kommer således alle de steder hvor vi kan komme som mennesker. I mørket, i fortvivlelsen, i lidelsen, i døden. Så når vi kommer der, er vi aldrig alene der. Vor Herre er med os, også i døden.

Men døden kan ikke holde på ham.

Gud rejser ham af døde i påskemorgenrøde.

Nok skiller døden menneske fra menneske, men den kan ikke skille os fra Gud.

Det er påskemorgens glæde og budskab.

Kærlighed og tilgivelse af guddommelige dimensioner er og bliver det bærende.

Det tager man ikke livet af eller lægger i graven.

Det er det liv. Det håb. Den nutid og fremtid kvinden i dag bliver knyttet til.
Vor Herre selv, Marias barn, Guds søn.

Det samme gør vi. Og er vi.

Vores historie – det vi gør og ikke fik gjort, det vi får sagt og ikke fik sagt, - skal ganske vist ikke fortælles på samme måde som det kvinden gør i dag.

Og det er måske meget godt, for os.

Men som hun får givet en fremtid og et håb, gør vi også.

Ikke en fremtid vi kan møblere og planlægge og kræve sådan og sådan.

Heller ikke en garanti for et lyst og lykkeligt liv.

Ikke en fremtid som blot og bar fortsættelse af vores jordiske liv som om døden ikke er virkelig og en uigenkaldelig adskillelse.

Men vi får den fremtid og det håb og den tro, at der altid er mere at sige end det vi selv kan sige og mere at gøre end det vi selv kan og det vi selv står i.

Fordi Gud siger og Gud gør det.

Det giver os mod og kræfter.

Til at stå op imod det og de og dem der vil livet til livs.

Til at leve og elske og knytte bånd, kæmpe, undertiden på trods.

Til at se op, - se hinanden, - se et gudskabt menneske i den anden.

Til at høre at Gud er med os alle dage indtil verdens ende.

Vores fremtid ligger i Guds hånd.

Der ligger den godt.

Frygt ikke. Tro og håb, i Jesu navn.

Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tine-lindhardts-praediken-palmesoendag>